Un telefon, dincolo *de Sebastián A. Corn*

Gloria Antrasian a parafat reţeta. A semnat-o, gata s-o întindă doamnei Vasilescu, când, şi-a amintit ca pacientă ei era oarbă. S-a rascucit pe scaun, privind dintr-o parte la nepoata bătrânei.

„Am scris totul aici" – cu coada ochiului a văzut ninsoarea ce prăfuia liniştit pe Str. Batistei – „medicamente, ore, tot".

Un Chevrolet Lumina claxona în faţa intrării ambasadei SUA. Un sunet afinat care se asorta cu covoarele groase din cabinet. Oare cât de mare era zăpadă la Sinaia?

— Gloria ar fi avut chef să se plimbe prin parcul castelului Foişor şi să...

„Nu vreţi să vă apropiaţi puţin de mine?" a întrebat în şoaptă doamna Vasilescu.

Gloria Antrasian s-a încruntat. A auzit porţile de metal cum scârţâiau în sinele îngheţate. Chevroletul patina pe zăpadă, vibrând din chiulase şi cilindri.

„Să mă apropii?"

„Aş vrea să vă pipăi fata" – doamna Vasilescu era jenată – „Aş vrea să-mi imaginez cum arătaţi".

Gloria s-a uitat la nepoata pacientei sale: ridică din umeri, din ce în ce mai încurcata.

„Nu prea aveţi ce să vă imaginaţi". a pufnit Gloria în râs şi a schimbat imediat subiectul. „Ne vedem la anul. Când o să veniţi la control".

S-a ridicat de la birou şi a făcut câţiva paşi către uşă. Consultaţia luase sfârşit. Doamna Vasilescu rămăsese pe scaun, rotind capul cu lentoare, ca şi cum ar fi putut s-o urmărească pe doctoriţa cu privirea. De fapt, ciulea urechile, încercând să-i audă paşii ce sunau înfundat pe covorul gros. Încă zâmbea. Apoi, s-a ridicat şi ea, căutând-o cu mâna pe nepoata ei.

„Ne vedem în ianuarie. La mulţi ani". a spus când a ieşit din cabinet.

Gloria a mormăit ceva în urma lor, a închis uşa şi le-a ascultat cum coboară scările. Apoi s-a repezit la telefon şi

a format numărul lui Mihai. S-a uitat la ceas. 16.00. Avea toate şansele să dea peste Cristina. Îi spusese că are o zi relativ liberă şi că o să ajungă acasă înaintea lui Mihai.

Declic.

„Cristina? Gloria sunt. Mihai a venit?”

„Nu încă... Te-ai pregătit pentru diseară?”

„Da, da!” a răspuns Gloria grăbit, căutând din ochi walkmanul de pe birou. „Ştii, aş vrea să mai sun...”

Câteva secunde de pauză.

„Să mai suni... Da. Vrei să... Vrei să faci din nou figura aia?”

„Da. Stai lângă telefon şi deschide dacă apare Mihai”. – de afară s-a auzit bufnetul metalic al porţilor ambasadei.

„În regulă. Nu mă mişc de lângă aparat”.

Au închis amândouă, iar Gloria a format iarăşi numărul de telefon al lui Mihai Corbu.

Apelul se prelungea. Sunase deja de peste zece ori când, suprapus târâitului, s-au auzit primele voci, îndepărtate, filtrate printr-o ţesătură de paraziţi şi pârâituri. Câteodată, prinsese şi sunete naturale, de pildă vuietul vântului şi, rar, foarte rar, ropotul unei cascade. Acum însă nu se auzeau decât zgomotele electricităţii statice şi vocile:

„Doar n-o să te aşezi la volanul unui Lincoln într-un costum cafeniu de casă?” spunea o voce feminină, gravă. Gloria a dat din cap, satisfăcută. Ştia cine vorbeşte. S-a uitat pe birou după agenda. Cu puţin noroc, o să reuşească să noteze şi astăzi ce se întâmplă dincolo.

Dintr-un plan secund se auzea o romanţă graseiată.

„Serios?” a întrebat a doua voce. Un bărbat. Gloria îl recunoscuse de la prima silabă. „Cafeniul merge cu albul de la capota. Unde mai pui că ninge şi...”

„Se spune: albul capotei!” l-a corectat femeia. „În plus, cafeniul nu merge cu velurul vişiniu al banchetelor”.

Romanţa s-a întrerupt brusc. Cei doi râdeau potolit. Unul dintre ei a oprit patefonul: discul fâsâia prea tare. Probabil că era bărbatul, pentru că vocea lui s-a auzit

iarăşi:

„Cred că ar fi mai bine să cumpărăm un radioreceptor. Philips. Ai auzit de marca asta?”

Femeia îşi aprinsese o ţigară. S-a auzit scăpăratul unei brichete şi apoi vocea ei, uşor nazonata din cauza fumului pe care îl plimbă în gură:

„Am văzut reclama. Pe Calea Victoriei, lângă Hotel de France, ştii?” a făcut o pauză. „Crezi că un radioreceptor e mai bun decât un patefon?”

„Păi... prietenii de la Londra se înnebunesc mai tare după emisiunile de radio decât după placi... O să cumpăr un radioreceptor Philips. O să facem comparaţia”.

Gloria a aruncat o privire pe stradă. Se aprinseseră lămpile de iluminat cu halogen. Unul dintre militari de pază în faţa ambasadei dădea cu bulgări de zăpadă într-un coleg de-al lui pe care Gloria nu-l putea vedea. Oare cât o s-o mai ducă d-na Vasilescu? – s-a întrebat şi a deschis agenda de pe birou. A frunzărit-o rapid şi s-a oprit în dreptul numelui Roxana Jerbas.

Ascultă vocile din telefon de două luni încoace şi umpluse deja câteva zeci de pagini cu întâmplări petrecute dincolo. Roxana Jerbas, de pildă, ajunsese în patul lui Nicolae Paul Dan (Enpidi pentru intimii anglofili) la insistenţele propriului ei tată, Victor Jerbas, proprietarul unor depozite ridicate între hipodrom şi Herăstrău. „Enpidi asta trebuie cultivat. Are relaţii solide cu Ţâlea şi, prin el, cu finanţele de la Londra...”

Gloria trecuse în agenda: Roxana Jerbas, iar dedesubt, notase: blondă, îşi face coafura săptămânal la salonul de lângă Pasajul Englez, are 25 – 30 ani, pariază pe un pursânge arab (botezat bizar, „Lăpuşneanu” – de ce oare?). Se duce la curse în fiecare duminică (are o cabină rezervată la hipodrom). Are un rând de case la Breaza, chiar deasupra Văii Prahovei şi se mai judecă pentru o vilă („Mon Repos”) de la Sinaia.

Cu trei săptămâni în urmă, Roxana fusese plecată la Alba Iulia, la rude, şi îl reîntâlnise pe fostul ei soţ, asistent universitar la Facultatea de Filosofie din Cluj. Din cauza

asta, Enpidi îi făcuse o scenă la revenirea în Bucureşti. Ce mai era?

— Ah, Roxanei îi plăcea îngheţata de la Nestor, coniacul franţuzesc şi, neaşteptat, detesta blănurile şi pielăria. În plus, nu-l însoţise niciodată pe Enpidi la partidele de vânătoare. Era motivul pentru care el ieşea din ce în ce mai rar în pădurile din munţii Buzăului, unde se dusese vreme de opt ani încheiaţi să doboare urşi. El se lauda că-i doborâse în afara sezonului, în condiţii extrem de proaste, dându-le toate şansele, dar Roxana îi replicase că ceea ce făcuse el se chema „... braconaj, nu vânătoare. Doar îţi imaginezi că ai fost fair play. De fapt, ţi-ai luat toate măsurile să nu păţeşti nimic... Nu-i aşa?”

Enpidi o invitase la o partidă, să vadă cu ochii ei cum stăteau lucrurile. Roxana îi răspunsese că nu trebuia să vadă nimic. Cât de mult îl costase carabina Holland & Holland pe care o cumpărase de la Londra?

Mda. Gloria scrisese în dreptul numelui Roxana Jerbas: ecologista? îşi dăduse seama însă că n-avea niciun motiv să scrie aşa. Ecologia nu era cunoscută încă acolo... dincolo.

Zgomotele din telefon se auzeau din ce în ce mai clar. Pârâiturile au părut că se dizolvă în eterul cablurilor de telecomunicaţie întinse de-a lungul şi de-a latul Bucureştiului. Gloria rămăsese cu pixul suspendat deasupra agendei. A luat walkmanul de pe birou şi i-a cuplat microfonul la receptor. La fix! Enpidi se auzea clar acum:

„Şi ce vrei să pun pe mine?”

Probabil că Roxana îşi ţuguia buzele dincolo (Gloria înregistrase şi acest tic – aflase de el într-o noapte, când Cristina dăduse telefonul încet şi-l pusese sub o pernă ca să nu-l deranjeze pe Mihai; se simţise ca o écouteuse, trăgând cu urechea la zgomotele din dormitorul celor doi, dar curiozitatea era, totdeauna, mult mai puternică) – îşi ţuguiase buzele deci şi întinsese mâna spre Enpidi care a intrat imediat în jocul ei:

„Toc! Mmmm!”

Comedii de cuplu.

„Deci?” a întrebat Roxana.

„În regulă. Ziceai că-ţi iei compleul Coco Chanel?” – probabil că Roxana făcea semn că da, pentru că Enpidi a conchis: „Bine. O să-mi iau atunci smokingul londonez. Mack and Spencer”.

Coco Chanel?

— Gloria a notat rapid în agendă. Făcea Coco Chanel toalete în 1926? Nu era foarte sigură.

„Mack and Spencer...” s-a auzit vocea femeii. „Tu, în smoking londonez, eu, în toaleta pariziană”.

„Da. O să fim imaginea vie a companiilor de petrol de la Ploieşti. Înfrăţirea franco-britanica pe pământ românesc...”

„Ne mai lipsesc pantofii americani”. a lansat Roxana, plictisită. Din tonul ei reieşea că Enpidi făcuse o aluzie care o enervase. Gloria nu putea să-şi dea seama ce se întâmplase.

Apoi, vocile s-au şters brusc. Nu se mai auzea decât soneria telefonului care mergea în gol în casa lui Mihai Corbu. Gloria a închis. S-a uitat la ceas. 16.10. Şi-a scos halatul şi l-a pus în cuier. Apoi, a început să se îmbrace cu gesturi lente. S-a mai uitat o dată la ceas şi a ieşit din cabinet. Pe culoar, s-a întâlnit cu proprietara unui salon de cosmetică de pe acelaşi palier. Nu ştia cum o cheamă. Şi-au urât la mulţi ani.

Gloria era cu mintea aiurea. Se întreba dacă la Sinaia nu se blocase drumul spre Cotă din cauza zăpezii.

„Gloria arată bine” a stabilit Gloria cu voce tare după ce a terminat să-şi facă buzele. Din momentul ăsta n-o să se mai uite deloc în oglindă. A ieşit din dormitor şi s-a întrebat cum o să fie diseară la La Premieră. A dat drumul la televizor. Nu-i plăcea să iasă la restaurant. S-a gândit că o să se plictisească. Cum îl chema pe tipul ăla pe care îl invitase Mihai?

— Pallady. O fi rudă cu pictorul?

Dacă da, o să fie de două ori mai plicticos. Insul o să aducă vorba despre Theodor Pallady. Poate că o să se

laude. Dacă n-o să se laude, o să discute politica, sport sau automobile. Gloria a scos din biblioteca un album de Pallady. Măcar să ştie ce să-i răspundă. Oricum, n-o să fie atentă la conversaţie. Parcă putea să fie interesant un ins pe care îl chema Andrei Pallady…

Albumul a plictisit-o. La televizor era un documentar despre insula Mauritius. Mauritius era prea departe. Cum spusese Enpidi, mai acum o săptămână? „Când ai o nevastă că Martha, îţi vine să zbori singur de la Bucureşti la Cape Town. Marile descoperiri şi călătoriile sunt rezultatul mariajelor cataclismice… Sunt sigur că nevasta lui Columb era mică şi grasă…”

„Martha nu e nici mică, nici grasă…” îl întrerupsese Roxana.

„În schimb e pisăloaga. Şi vorbeşte mai mult în aluzii”.

Martha. Trebuia să fie Martha Bibescu – dedusese Gloria. Tot atunci descoperise şi anul după care discutau toţi oamenii aceia. Căutase în colecţia de ziare de la Biblioteca Centrală Universitară. 1926. În 1926, prinţul Bibescu zburase de la Bucureşti la Cape Town. Dacă Enpidi menţionase zborul lui Bibescu, însemna că…

Chiar aşa. Gloria a format numărul de telefon al lui Mihai. A răspuns Cristina:

„Eşti gata?”

„Mda”. – Gloria a făcut o pauză – „Sunt gata”.

Cristina a râs:

„Vrei iar să faci chestia aia?” Poate că îşi imagina că Gloria are o obsesie. Poate că o credea nebună. Poate că din cauza asta o invitase să-l cunoască pe Andrei Pallady la La Premieră.

„Mda. Aş mai suna dincolo…”

„Bine. Mihai e-n baie. Am să păzesc telefonul”.

Au închis în acelaşi timp. Gloria a format din nou numărul. Au urmat apelurile. Zeci de apeluri. Pârâiturile creşteau şi scădeau în ritmul unor valuri electronice izbind membrana receptorului. Vocile se auzeau din ce în ce mai clar. De ce naiba se prindeau numai la telefonul lui Mihai

Corbu? Gloria sunase şi în alte părţi, dar nu prinsese vocile decât la aparatul lui Mihai.

Odată, solicitase un depanator de la Româelecom. Îi explicase că, după părerea ei, cineva pune înregistrări la telefon. Or fi fost înregistrările vreunui film? Sau un joc din asta, fără scop, aşa cum era obiceiul prin 1995?

După ce verificase telefonul, tipul o întrebase:

„Înregistrări? Cine să pună înregistrări la telefon?” – o privea aşa, dintr-o parte, strângându-şi geanta de pânză cauciucată în care ţinea sculele. A aruncat o privire în bibliotecă. I se părea că Gloria are cărţi mult prea voluminoase. „De ce să pună cineva înregistrări la telefon?”

„Ştiu eu? De fapt, mă întreb dacă nu face atingere cumva...”

„Atingere?” – depanatorul a format din nou numărul lui Mihai şi a ascultat câteva apeluri – „Nu pare să fie alt post telefonic... nu”.

Gloria a ridicat din umeri.

„La... la domnul Corbu aţi fost?”

„Da. Era doar doamna acasă... I-am făcut telefonul bucăţi. N-avea nici pe dracu’... Da’ doamna m-a pus să schimb aparatu’. L-am schimbat”. – a strâmbat din nas şi şi-a aprins o ţigară fără filtru, puturoasa – „Degeaba. Văd că face la fel”.

„Vi s-a mai întâmplat aşa ceva până acum?”

Tipul rămăsese pe gânduri. Dădea din cap.

„Odată, un inginer care locuia pe Matei Millo... a reclamat telefonul din cauză că oriunde suna, îi răspundea unu’ dintr-un minister... Inginerul se laudă că nimerea la Interne, dar când i-am făcut verificarea, am văzut că aparatul suna chiar la SRI... Puteai să formezi ce număr voiai... Am făcut numere şi de cinci cifre, şi de zece cifre... Cum să vă spun... Am impresia că era suficient să ridici receptorul şi nimereai tot la securiştii ăia”. – depanatorul a privit-o scurt pe Gloria – „Dumneavoastră nu nimeriţi la ei. Vă dau în scris”.

„Înţeleg”. – a privit lung spre aparat – „Eu unde

nimeresc?”

Individul s-a scărpinat în cap. „Vă zic eu ce e. Sunt centralele proaste, aia e. Prea multe îmbucături şi racorduri, înţelegeţi?” s-a apucat el să-şi izbească pumnii, ca şi cum i-ar fi făcut în şic.

Se auzea motorul unui automobil. Cel mai probabil, Lincolnul lui Enpidi. Pe unde naiba rula? – s-a întrebat Gloria. El a întrebat:

„Princiar?”

„Princiar!”

Gloria a frunzărit agenda. Mda. Erau pe undeva pe bulevardul Kisselef. În orice caz, ploua. Pe lângă zgomotul motorului se auzea sfârâitul ploii pe asfalt.

„Să vezi că Martha n-o să vină”. a remarcat Roxana. „Nu-l înghite pe Hayek”.

Hayek? Gloria i-a trecut numele în agendă. S-a întrebat dacă se termină în e sau în k. A ales a doua variantă. Lincolnul a oprit. Zvonul unor voci şi al unor tacâmuri. În fundal, un clarinet de jazz. Cântă ceva ce aducea cu Sentimental Journey. Când fusese compus Sentimental Journey? O s-o ajute să localizeze mai bine când se petreceau întâmplările din telefonul lui Mihai Corbu.

„Pe Hayek zici că nu-l înghite?” a întrebat Enpidi. Doamna... Domnule... – era vocea unui maître d’hôtel. „Cred că, mai degrabă, Martha n-o înghite pe Wilhelmina Hayek”.

Roxana Jerbas a pufnit. Probabil că se pregătea să zică ceva, dar jazz-ul tocmai ataca White Cotton Blues, de Joe King Oliver. Gloria şi-a adus aminte că acum două zile, Enpidi o dusese pe doamna Jerbas la Grand Hotel du Boulevard. Acolo îl ascultaseră în direct pe tipul ăla care cânta romanţe graseiate.

Roxana Jerbas şi Enpidi intrau în local. Salutau lumea. Cineva a întrebat-o pe Roxana dacă nu dorea să probeze un Armagnac. Ea a zis că da.

Gloria s-a uitat la ceas. Discuţiile de dincolo se întrerupseseră de două ori până acum. Ca o bandă care s-

ar fi rupt. Ca nişte role de film vechi peste care operatorul ar fi sărit.

Oricum, Gloria nu mai avea mult timp. Cât de curând, va trebui să plece la La Premieră.

„E nebun”. şoptea Roxana. La Princiar era din ce în ce mai multă gălăgie. Clarinetul nu se mai auzea.

„Nebun? Max, să fie nebun? E vicepreşedinte la Jockey Club”.

Gloria l-a căutat pe Max în agendă. Era coproprietar cu Victor Jerbas – depozitele dintre hipodrom şi Herăstrău... Avea vocea mereu răguşită. Fusese coleg de liceu cu bătrânul Jerbas, iar în primul război locuiseră împreună în aceeaşi cameră de hotel, pe perioada refugiului la Iaşi. Gloria avea propria ei impresie referitoare la Max. N-avea cum să fie nebun. Cel mult, era beat.

„Înseamnă că e beat”. i-a confirmat Roxana, din telefon.

„Trebuie să ţinem cont de un obicei...” i-a tăiat-o Enpidi. „La Princiar nu există oameni beţi. Există doar oameni bine dispuşi”.

„Eh, pe sthrada... lângă Capsa... cum threci... cum threci de confiscrie, e... e o placunta comemorativa...” se bâlbâia Max.

„Pe Edgar Quinet?” a întrebat Roxana.

„Păi cum?... Pe Edgahr Quinet, bineînţeles. Eh, placa aia e... placa aia e un loc... cum se zice, dom’le?”

„Plăcută comemorativă a fraţilor Capsa?” a încercat să-l ajute Enpidi.

„Aia e”. – s-a auzit un bufnet urmat de un clinchet de cioburi, ca şi cum lui Max i-ar fi scăpat paharul din mână. Receptorul s-a umplut de râsete.

„Ce-i cu plăcută?” s-a interesat Enpidi.

„E un loc... un loc...” Max nu reuşea să spună ce fel de loc era. Gloria şi-a amintit că „Lăpuşneanu”, pursângele arab, calul de curse pe care paria Roxana – era al lui Max.

„N-ai vrea tu nişte batog, ceva?” s-a interesat Enpidi.

„Nişte icre de Beluga i-ar prinde mai bine”. a şoptit

Roxana.

Unde naiba era plăcută aia? – s-a întrebat Gloria. Locuise vizavi de cofetăria Capsa vreme de ani de zile. N-o remarcase niciodată. O să aibă grijă să se uite după ea peste câteva minute, în drum spre La Premieră.

„Ce fel de loc e, Max?” a întrebat Enpidi.

„E un loc benefic, mon cher... Pe aici ehrau... ehrau paduhri de stehjar acum că... că... câteva sute de ani... Paduhri, phricepi? Plăcuţa aia... e pusă chiahr pe locul unui luminiş...”

„Luminiş?!”

„A vrut să spună luminiş!” s-a băgat Roxana. „E beat mort, nu vedeţi? Uite că la Princiar sunt şi oameni beţi praf...”

„Roxana!”

Walkmanul a pocnit scurt. Caseta ajunsese la sfârşit. Gloria s-a repezit s-o întoarcă pe cealaltă fată. Max vorbea din ce în ce mai tare, însă paraziţii din telefon îl acopereau.

„Un luminiş... Unde e acum Casa Capsa, a fost... luminiş... Iarna se adunau ielele... de Crăciun se adunau ielele în luminişul ăsta. Furau copiii din sat... Câte... Câte unul, de fiecare Chraciun. Da. Îl însemnau şi copilul ăla vorbea în limbi. Vorbea în limbi şi auzea ce-şi spuneau oamenii în gând. Ba chiahr... câteodată, un copil din asta însemnat vede şi oameni care nu sunt... Îi vede şi-i aude. Se joacă cu ei. Face pla... Face planuhri cu ei...”

„N-aduce nimeni odată icrele alea? Şi o cafea!” s-a ambalat Enpidi.

„A fost un luminiş... Acu, acolo sta domn Antrasian, ăla cahre le-a cumpărat casele fhratilohr Capsa... Ştiaţi că nevastă-sa... nevastă-sa e însemnata şi ea? Cică are o soră geamănă care...”

Gloria a închis telefonul. A oprit walkmanul. S-a uitat la ceas. S-a gândit că risca să întârzie. S-a gândit că poveştile pe care i le spunea tatăl ei o plictisiseră întotdeauna. Din cauza asta, nu-l ascultase niciodată.

Ce rost avea să fie atentă la lucruri care se

întâmplaseră de mult? La ce te puteau ajuta?

Gloria îl privea fix pe Andrei Pallady. Stătea sub stema României Mari, aplicată pe peretele nordic al restaurantului La Premieră. Încă nu era gras şi nici chelia nu-i era evidentă. Nu vor întârzia prea mult însă – nici chelia, nici obezitatea.

Dar, mai ales, Andrei Pallady nu ştia să stea picior peste picior. I se vedeau ciorapii albi. Da.

„Nu-mi place să dansez”. spusese el mai devreme.

„Maple Leaf? Nu-ţi place Scott Joplin?” căscase ochii Mihai Corbu.

Nu. După părerea lui Andrei Pallady, Scott Joplin nu mergea în 1995. Acum, lumea se uita la concursuri de Formula I, ce rost mai avea muzica lui Scott Joplin?

Probabil că din cauza asta nu-l interesa nici cum ar fi trebuit să stea picior peste picior. Sau te pomeneşti că spusese aşa doar ca să rămână singur la masa cu Gloria?

Au vorbit despre timpul probabil. Despre politica probabilă. Despre Bucureştiul probabil. Despre corupţia probabilă şi despre sport. Numai ca Gloria se gândea la dreptunghiul uşor decolorat pe care îl văzuse pe zidul casei ei... Un dreptungi decolorat în colţurile căruia se aflau patru buloane care nu mai susţineau nimic. Acolo să fi fost plăcută de care vorbise Max în telefon?

Cristina şi Mihai nu mai reveneau de pe ringul de dans. Deşi Maple Le-ai se terminase de mult.

„Ce naiba fac? De ce nu se întorc?” a întrebat Gloria, nervoasă.

„Să se întoarcă? Cine?” s-a mirat Andrei Pallady.

Nu l-a auzit. Nu mai era atentă la el decât din doi în doi: Andrei îi spusese mai devreme, complice, că nu e rudă cu pictorul Pallady – o spusese prea târziu însă şi lucrurile nu se mai puteau aranja – orice ar fi făcut el.

„Or să se întoarcă fleaşcă de transpiraţie”. a comentat ea şi a luat o gură de şampanie.

„Cine să vină fleaşcă de transpiraţie?”

Gloria i-a zâmbit. A făcut semn spre celelalte două scaune – instantaneu, a simţit cum pielea i se acoperă cu o

pojghiţă fină de transpiraţie rece. A înlemnit. Cu sonda de şampanie lipită de buze. A observat, concomitent: expresia amuzată a lui Andrei, celelalte două locuri de la masă, tacâmurile şi farfuriile neatinse, neclintite – deşi erau la al treilea fel de mâncare.

A simţit cum aerul se încinge.

„Scuză-mă o secundă, te rog!” s-a ridicat ea brusc.

„Te conduc”.

„Nu, mersi. Mă descurc singură”.

Şi-a luat poşeta şi s-a prefăcut că se duce la toaletă.

Honda lui Mihai Corbu nu era în parcarea din spatele Teatrului Naţional. Locul pe care şi-l rezervase era plin de zăpadă, ca şi cum nicio maşină n-ar mai fi tras acolo de cel puţin o jumătate de zi.

Gloria a pornit în fugă spre Universitate. Gâfâind, s-a oprit la un telefon public din Pasaj, călcând printre aurolaci adormiţi, ocolind gunoierii strânşi în jurul unui tomberon – îşi treceau o sticlă de votcă de la unul la altul. A format numărul de telefon al lui Mihai Corbu.

Telefonul sună în gol. Iar vocile se auzeau bine de tot. Fără pârâituri. Fără paraziţi.

„Îţi dai seama, nu-i place Scott Joplin!” se amuză Cristina.

„Habar n-ai ce swing demenţial ai pierdut”. – Mihai gâfâia. „Mi-e o sete de înnebunesc. Nu mai luăm o şampanie?”

„Ba da! mai vreau o sticlă...” Cristina s-a aşezat pe scaun – sorbea din paharul ei însetata, se auzea cât se poate de bine în receptor. „Eh, cum vă place la La Premieră?”

„E minunat. Numai că-i prea cald”. s-a auzit Gloria pe sine însăşi cum răspunde. „Şi eu aş mai vrea şampanie...”

Un olog se târâse pe dalele din Pasaj, cu mâna ridicată spre Gloria. Eli, Eli...

— Gloria s-a scotocit în poşeta şi i-a întins o bancnotă de o mie.

„N-ar fi mai bine să încercăm un coniac?” l-a auzit pe Mihai. Un chelner se apropiase de masă – Gloria ar fi pus

mâna în foc că era insul ăla blond, care vorbea în şoaptă când recomanda ce să alegi din menu.

„Poate că doamna ar risca un coniac...” s-a auzit vocea lui joasă.

Un mârlan! – i-a trecut Gloriei prin cap, în timp ce se auzea pe sine însăşi cum răspunde:

„Nu. E chiar prea cald pentru coniac”.

„Petrecere plăcută!” a şoptit Gloria în receptor. A pus telefonul în furcă, şi-a înfăşat fularul peste guler şi a pornit spre ieşirea din Pasaj. Se va plimba pe bulevarde. Poate că se va plimba toată noaptea. Ar fi putut să se ducă până la Sinaia chiar – dacă ar fi avut chef. Era curioasă cât de mult ninsese în parcul castelului Foişor. Mda. O să ia un taxi, o să se ducă la gară şi o să ia un tren de noapte către Sinaia.

A ieşit din Pasajul Universităţii şi a făcut semn unui taxi. Era decisă să dea o fugă până la Sinaia.

O să închirieze o cameră la Pelisor. Mda. O să închirieze o cameră la Pelisor şi, mâine, o să sune acasă. Era sigură că va avea o convorbire lungă, lungă – interminabilă, poate.